

Презъ нощта бедната плетачка, която бѣше сираче и спѣше въ една мрачна стаица подъ стълбата на единъ замъкъ, чу пакъ сжщия гласъ. Отначало стори ѝ се, че сънува и продължаваше да си лежи съ затворени очи. Тя бѣ стояла до късно, за да пришиє дантелитѣ по роклята на господарската дъщеря. Прѣститѣ я болѣха. Очитѣ ѝ бѣха уморени. Но се чувствуваше щастлива. Струваше ѝ се, че цѣлото ѝ сжщество пѣе. А щастлива бѣше малката плетачка, защото я бѣха отличили отъ другитѣ момичета, бѣха ѝ дали най-нѣжната, най-отговорната работа. За пръвъ пжть нейнитѣ малки ржце пипаха коприна.

Изведнажъ въ тъмната стаичка свѣтна. Девојката помисли, че вече се е съмнало, отметна завивката и проточи бѣлитѣ си крачета къмъ пода, седна на леглото. Едва сега забеляза, че чудната свѣтлина не идѣше отъ малкото прозорче. Тя се излжчваше отъ она жгълъ на стаята, дето бѣ сложена сватбената рокля.

— Малка хубавице, — пѣеше нѣкой отъ сжщия жгълъ, — не ме оставяй да отида въ замъка, не ме давай на това богато момиче, което има много бисери и скжпоценни камъни.

То ще ме изхвърли на сметъта, и моето сърдце ще се счупи завинаги. Вземи ме ти. Азъ съмъ скрито въ дантелената роза. Нали ме познавашъ? Азъ съмъ сжщото седефено копче, което днесъ ти изсуши сълзитѣ. Ако ме спасишъ, азъ ще ти бжда вѣчно благодарно. Ще ти пѣя за морето, което е моята родина, за чуднитѣ кораби, за далечнитѣ брѣгове, за бисернитѣ миди, за кораловитѣ острови, за златния пѣськъ...

Момичето протегна ржка къмъ бѣлоснѣжната рокля, която, огрѣна отъ чудната свѣтлина на седефеното копче, изглеждаше още по-прекрасна. Съ нѣжнитѣ си прѣсти изтегли то отъ срѣдата на розата седефеното копче, взе игла и го приши на своята вехта рокля. Но щомъ я облѣче, стана чудо. Девојката изведнажъ се намѣри далечъ отъ мрачната си стаица, върху корабъ въ открито море. Младъ хубавъ морякъ бѣ колѣничилъ предъ нея, цѣлуваше крайчеца на роклята ѝ и задушевно говорѣше:

— Господарке моя, ти спаси живота ми. Азъ бѣхъ омагьосанъ и превърнатъ въ седефена черупчица. Дълго спяхъ на морския брѣгъ, докато ме намѣриха и направиха отъ менъ нищожно копче, както ми бѣха